

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačekom, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 72/2016 z 26. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 72/2016 z 26. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 4 T 11/2012-929 zo 6. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaným vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov nepodmienečne so zaradením na výkon uloženého trestu odňatia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie proti výroku o vine a výrokom z toho vyplývajúcim z dôvodu, že tieto výroky vykonanému dokazovaniu nezodpovedajú. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 To 147/2012-985 z 31. januára 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Následne sťažovateľ podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže dovolanie sťažovateľa nebolo dôvodné, a teda je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„v predmetnom konaní bol pôvodne obvinený [REDAKOVANÉ] vylúčený na samostatné konanie z dôvodu možnej dohody o vine a treste a následne bolo voči nemu trestné stíhanie podmienečne zastavené...“*

... Práve výhoda v podobe zastavenia trestného stíhania poskytnutá páchatel'ovi je motívom, pre ktorý sa obvinený rozhodne pre spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní. Za takejto situácie, keď dôvodom beztrestnosti obvineného je práve jeho

usvedčovanie ostatných spoluobvinených, je potrebné, aby prokurátor dôsledne zvažoval, v ktorých prípadoch je podmienené zastavenie trestného stíhania v súlade s literou a účelom zákona. Pri rozhodovaní musí prokurátor posúdiť predovšetkým podiel páchatel'a na páchaní trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania je pritom nepochybné, že to bol práve [REDAKOVANÉ], kto mal v danom prípade pohnútku k spáchaniu trestného činu, kto sa žalovaného skutku dopustil. [REDAKOVANÉ] bol ten, kto inicioval stretnutie s poškodeným, kto ho zorganizoval a kto aj na tomto stretnutí spáchal trestný čin.

Ohliadnuc od uvedeného, na základe rozhodnutia prokurátora bol [REDAKOVANÉ] pôvodne vylúčený na samostatné konanie z dôvodu možnej dohody o vine a treste, čo je zjavne v rozpore so zákonom. V danom prípade nemôže byť dôvodom na vylúčenie na samostatné konanie okolnosť, že [REDAKOVANÉ] chce uzatvoriť dohodu o vine a treste, pretože zákon mu takúto možnosť dáva aj v prebiehajúcim konaní a to aj priamo na hlavnom pojednávaní. Uvedený protiprávny postup na strane prokuratúry je o to závažnejší, že z výrokovej vety obžaloby vyplýva, že skutok sa v prvom rade týka osoby [REDAKOVANÉ]...

... Súd prvého stupňa porušenie citovaných zásad a princípov prehliadol a sám svojím rozsudkom legalizoval postup prokurátora, ktorý odporuje zákonu. Ani odvolací súd porušenia zákona na strane prvostupňového súdu neodstránil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa dôsledne nezaoberal skutočnosťou, ktorá jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania, že [REDAKOVANÉ] bol organizátorom žalovaného trestného činu, a teda postup, na základe ktorého bol [REDAKOVANÉ] vylúčený na samostatné konanie, bol nezákonný. Následne ani dovolací súd, ktorý na podklade podaného dovolania posudzoval konanie pred súdom prvého a druhého stupňa, na porušenie zákona na strane prvostupňového aj odvolacieho súdu neprihliadol.

Zmena procesného postavenia spoluobvineného na svedka sa zásadným spôsobom dotýka aj procesného postavenia ostatných obvinených a to s poukazom na jednotlivé ustanovenia Ústavy SR a Trestného poriadku...

... V zmysle citovaných ustanovení je ústavným právom obvineného odrážajúcim sa v predmetných ustanoveniach Trestného poriadku právo odoprieť výpoveď, naproti tomu je jednou zo základných povinností svedka vypovedať (pokiaľ nie súd dané dôvody na odopretie výpovede taxatívne uvedené v ustanovení § 130 Trestného poriadku). V danom prípade to znamená, že kým [REDAKOVANÉ] v pozícii obvineného mohol využiť svoje právo

nevypovedať, v procesnom postavení svedka toto právo nemal, naopak bolo jeho povinnosťou vypovedať, čo negatívne ovplyvnilo obvinených, nakoľko práve na výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] bol založený odsudzujúci rozsudok.

... [REDAKOVANÉ] je pritom osobou, na výsluchu ktorej z prevažnej časti stojí odsúdenie, a teda sa zmena jeho procesného postavenia bezprostredne dotkla aj postavenia sťažovateľa. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola zo strany súdu prvého stupňa (pričom odvolací súd tento nedostatok nenapravil) hodnotená ako kľúčová vychádzajúc z odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku. V danej veci je táto skutočnosť o to závažnejšia, že konanie [REDAKOVANÉ] je veľmi úzko prepojené s trestnou činnosťou kladenou za vinu ostatným spoluobvineným, resp. jeho konania vyvolalo konanie ostatných obvinených.

Vylúčením trestnej veci [REDAKOVANÉ] (v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami Trestného poriadku) bolo zasiahnuté do ústavného práva obvineného na obhajobu v zmysle článku 50 Ústavy SR, článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj jeho procesných oprávnení v zmysle § 34 Trestného poriadku... Tým, že svedkovi [REDAKOVANÉ] bolo zmenené podstatným spôsobom jeho procesné postavenie, bolo sťažovateľovi znemožnené sa v rámci obhajoby vysporiadať so zákonnými dôkazmi, práve naopak nezákonne zabezpečeným dôkazom bola výrazne sťažená jeho obhajoba, čo v konečnom dôsledku viedlo k odsudzujúcemu rozsudku.

Vzhľadom k uvedenému sťažovateľ podal dovolanie, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky... odmietol, pričom sa dôsledne nezaoberal zákonnosťou výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a svojim rozhodnutím neodstránil nezákonný stav nastolený rozhodnutím prvostupňového aj odvolacieho súdu. Uvedeným konaním Najvyšší súd odňal sťažovateľovi právo na prístup k súdu a spravodlivé súdne konanie garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď tento de facto nemal inú možnosť, ako sa brániť voči predchádzajúcim rozhodnutiam, avšak ani v dovolacom konaní sa nápravy nedomohol.“

4. Sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, zruší napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a tiež sa domáha priznania náhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

9. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

10. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne

neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

18. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné,

neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

21. Podľa § 18 ods. 5 Trestného poriadku ustanovenie o spoločnom konaní proti viacerým obvineným sa nepoužije, ak okolnosti prípadu a postoj obvineného umožňujú vykonať len u niektorého z nich konanie o dohode o vine a treste.

22. Podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania.

23. Podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku... podmienene zastaviť trestné stíhanie sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľal.

24. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.), aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení konajúcich súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú najvyšší súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

25. Ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„... Citované ustanovenia preukazujú, že vylúčenie veci ohľadne obvineného [REDAKOVANÉ] na samostatné konanie bolo vykonané správne a spôsobom predpokladaným zákonom. Za daného stavu [REDAKOVANÉ] v trestnej veci, z ktorej bola jeho vec vylúčená na samostatné konanie, mohol byť vypočutý iba v postavení svedka, ako sa to aj stalo zákonným spôsobom, preto takúto výpoveď nie je možné označiť ako nezákonnú a pre trestné konanie nepoužiteľnú, ako sa toho domáha obvinený v dovolaní.

Obvinený v dovolaní namieta, že vec [REDAKOVANÉ] bola vylúčená na samostatné konanie a jeho trestné stíhanie bolo podmiennečne zastavené, hoci podľa neho vykonané dôkazy preukazujú, že bol organizátorom prerokovávanej trestnej veci. Výsluch tohto svedka navyše konfrontuje s výpoveďami obvinených a na základe toho uvádza, že k žiadnej dohode medzi obvinenými nedošlo a poškodeného fyzicky nenapadol. Obvinený však opomenul uviesť, že výpoveď tohto svedka je v rozhodných skutočnostiach súladná s výpoveďou poškodeného, ostatnými svedeckými výpoveďami a záznamami z telefonických odposluchov.

... Zákonne získané dôkazy v prípravnom konaní, ich zákonné vykonanie na hlavnom pojednávaní a ich individuálne a súhrnné vyhodnotenie súdom nepreukazujú, že organizátorom trestného činu, za ktorý bol aj obvinený [REDAKOVANÉ] uznaní vinným a odsúdený, bol [REDAKOVANÉ]. Naopak tieto dôkazy bez akýchkoľvek pochybností preukazujú, že predmetný trestný čin bol spáchaný v spolupáchateľstve. V odôvodneniach rozhodnutí prvostupňového súdu, ale aj krajského súdu je na tieto skutočnosti v dostatočnom rozsahu reagované, preto na ne dovolací súd odkazuje.“

26. Sťažovateľ v dovolaní (a tiež v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) postavil svoju argumentáciu aj na tvrdení, že rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu sú založené na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom. Týmto dôkazom je výsluch svedka [REDAKOVANÉ] ako pôvodne obvineného, ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie bez splnenia zákonných podmienok. Zároveň v jeho prípade bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie tiež bez splnenia zákonných podmienok, pretože podľa názoru sťažovateľa mal byť [REDAKOVANÉ] organizátorom trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ uznaný vinným a právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky a sťažovateľovi poskytol náležitú odpoveď v podobe argumentov majúcich logický charakter. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

28. Ústavný súd s úvahami najvyššieho súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným. Sťažovateľ nepredkladá vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu, ktorá by mala ústavnoprávny charakter. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

29. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

30. Sťažovateľ taktiež namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do jeho základných práv podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru. Ústavný súd však nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy a dohovoru, ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľa rovnako porušené. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a možným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základných práv podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru.

31. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 14, pozn.).

32. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

33. V neposlednom rade ústavný súd poznamenáva, že nosné dôvody sťažnosti nie je sťažovateľ ani spôsobilý namietat', pretože sa netýkajú porušenia jeho subjektívnych práv. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva oprávnenie sťažovateľa ako spoluobvineného k tomu, aby nebola súvisiaca vec [REDACTED] vylúčená na samostatné konanie po splnení zákonných podmienok a aby prípadne za zákonom ustanovených podmienok nebolo rozhodnuté jedným z „benefitov“ poskytovaných Trestným poriadkom [REDACTED] výmenou za jeho pomoc pri objasňovaní trestnej činnosti (§ 215 ods. 3 Trestného poriadku o zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, § 218 ods. 1 Trestného poriadku o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného a § 228 ods. 3 Trestného poriadku o prerušení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného) a aby [REDACTED] nemohol v pôvodnom trestnom konaní vypovedať ako svedok. Z tohto dôvodu tak prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu, že sťažnosť je podaná neoprávnenou osobou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018